

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 3 czerwca 2014 r. powód M. Ł. wniósł o zasądzenie od pozwanej M. K. na jego rzecz kwoty 4.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wydania wyroku tytułem zadośćuczynienia oraz zwrot kosztów procesu.

Na uzasadnienie swego żądania powód wskazał, że na skutek działań pozwanej, która gdyby miała uprawnienia do wykonywania zawodu adwokata i reprezentowała go w postępowaniu przed Sądem Rejonowym (...)w K. w sprawie o odroczenie wykonania kary, Sąd odroczyłby wykonanie tej kary i pozwany nie zostałby osadzony w jednostce penitencjarnej. Podał, że w 2010 r. zawarł z pozwaną umowę, a następnie wręczył jej honorarium w kwocie 680 zł i przedłożył wszystkie dokumenty aby ta złożyła wniosek o odroczenie wykonania kary pozbawienia wolności na okres 6 miesięcy, który na pewno zostałby rozpoznany pozytywnie. Powód uzyskałby wówczas zasiłek pielęgnacyjny i świadczenie z MOPS w łącznej kwocie 683 zł. Powód wskazał, że pozwana nie miała prawa i zdolności prawnej do wykonywania czynności adwokackich, gdyż w 2010 r. była aplikantem adwokackim. Z uwagi na niewywiązanie się z łączącej umowy powód nieoczekiwanie w dniu 9 lutego 2011 r. został osadzony w areszcie śledczym celem odbycia kary. Dalej podał, że adwokat M. P. w toku postępowania w Prokuraturze zeznała, że w 2010 r. pozwana odbywała praktyki i była aplikantem adwokackim. Powód wywodził, że na skutek nieetycznego zachowania pozwanej został pozbawiony wolności o 6 miesięcy wcześniej oraz pozostawił dług za gaz, stąd należne mu jest zadośćuczynienie za doznaną krzywdę i niewłaściwe zachowanie pozwanej. Sprecyzował, że naruszenie jego dóbr osobistych polegało na kłamaniu i oszukaniu a tym samym lekceważeniu jego osoby przez pozwaną która podawała się za adwokata, podczas gdy nim nie była. Ponadto pozwany stwierdził, że w łącznej żądanej kwocie domaga się także zapłaty kwoty 1.200 zł tytułem utraconego zasiłku z MOPS za miesiące od lutego do lipca 2011 r.

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości. Przyznała, że poznała powoda w 2010 r. na rozprawie przed Sądem Rejonowym (...)w K., kiedy była aplikantem adwokackim i zastępowała adw. M. P., która była obrońcą powoda w postępowaniu karnym prowadzonym przed w/w Sądem. Pozwana wskazała, że reprezentowała powoda na jedynym terminie rozprawy karnej, następnie powód poprosił pozwaną o udzielenie mu porady prawnej. Pozwana podała, że udzieliła mu porady prawnej dokonując tego w ramach realizowanej substytucji za adw. M. P.. Pozwana podkreśliła, że nie zawierała z powodem żadnej umowy na realizację usług prawnych. Nie zobowiązała się do złożenia wniosku o odroczenie wykonania kary pozbawienia wolności, ani do dokonania żadnych innych czynności prawnych dla powoda. Podkreśliła, że w 2010 r. była aplikantem adwokackim i nie posiadała uprawnień zawodowych do prowadzenia samodzielnie spraw karnych. Uprawnienia adwokackie pozwana nabyła dopiero w październiku 2011 r., zaś działalność gospodarczą w ramach kancelarii adwokackiej rozpoczęła w lutym 2012 r. Wskazała zatem, że nie mogła zawrzeć umowy z powodem na prowadzenie jego sprawy karnej wykonawczej w przedmiocie odroczenia wykonania kary, gdyż nie posiadała do tego ustawowych uprawnień. Nadto pozwana dodała, że powód posiadał obrońcę w postępowaniu karnym, którym była adw. M. P., zaś pozwana jedynie zastępowała jego obrońcę, stąd powód wiedział, że pozwana jest aplikantem i nie ma uprawnień do samodzielnego prowadzenia sprawy i przyjmowania pełnomocnictwa. Wobec powyższego pozwana wskazała, że nie ponosi odpowiedzialności za niewykonanie czy niewłaściwe wykonania umowy, na którą powołuje się powód, a odnośnie której zawarcia nie przedłożył żadnych dowodów. Wskazała, że tym bardziej powód nie wykazał, że na skutek niewykonania umowy przez pozwaną powód odniósł szkodę czy krzywdę. Dodała, że powód nie wykazał również, że przysługiwało mu prawo do zasiłku z MOPS, które zgodnie z jego twierdzeniami utracił, a nadto, że w pierwszej połowie 2011 r. odbył karę pozbawienia wolności.

W piśmie procesowym z dnia 26 maja 2015 r. powód wskazał, że na skutek wniesienia przez niego powództwa do Sądu Rejonowego (...)w K. odnośnie zwrotu kwoty 400 zł którą powód miał zapłacić pozwanej za złożenie wniosku o odroczenie kary, Sąd w sprawie o sygn. (...)w dniu 21 października 2013 r. wydał wyrok zaoczny zasądzając roszczenie. Kiedy powód zagroził pozwanej że zamieści w internecie informację, że jest nierzetelnym adwokatem gdy ta nie zapłaci zasądzonej kwoty, pozwana wpłaciła na jego konto kwotę 400 zł wraz z ustawowymi odsetkami, a tym samym pozwana w ocenie powoda poczuwała się do winy. Nadto w dniu 1 października 2014 r. powód wycofał swoje powództwo w

całości przeciwko pozwanej, z uwagi na odzyskanie pieniędzy i pozwana nie zaprotestowała przeciwko jego decyzji, co również poświadcza, że pozwana przyznała się do swojego zachowania z przeszłości. Z uwagi na fakt iż powód odbywa karę pozbawienia wolności a chce zadać szereg ważnych pytań pozwanej, wniósł o doprowadzenie go na termin rozprawy.

W odpowiedzi pozwana wniosła o pominięcie wniosków dowodowych powoda jako spóźnionych. Dodała, że zapłaciła powodowi zasądzoną wyrokiem zaocznym kwotę, gdyż wyrok zawierał rygor natychmiastowej wykonalności i tym samym niedokonanie niezwłocznie wpłaty narażałoby pozwaną na postępowanie egzekucyjne, to zaś nie oznacza uznania przez pozwaną powództwa, a jedynie świadczy o wykonaniu orzeczenia, któremu nadano rygor natychmiastowej wykonalności.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana M. K. w 2010 r. będąc aplikantem adwokackim, występowała z upoważnienia obrońcy powoda M. Ł. – adwokat M. P. na rozprawie w sprawie karnej przed Sądem Rejonowym (...). Pozwana nie była pracownikiem adw. M. P., nie odbywała u niej również aplikacji adwokackiej. Pozwana substytuowała ją jedynie okazjonalnie, w tym także w przypadku powoda. Pozwana jako aplikant adwokacki nie miała uprawnień do prowadzenia samodzielnie spraw. Powód wiedział, że pozwana jest aplikantem, gdyż był obecny na rozprawie. Po rozprawie powód poprosił pozwaną o udzielenie porady prawnej w kwestii związanej z odroczeniem wykonania kary pozbawienia wolności która została mu udzielona. Strony nie zawarły umowy, powód nie uiszczył na rzecz pozwanej wynagrodzenia. Pozwana nie składała wniosku o odroczenie wykonania kary pozbawienia wolności odnośnie powoda. Następnie powód kilkakrotnie kontaktował się z pozwaną telefonicznie, ale nie zgłaszał w rozmowach żadnych zastrzeżeń, tylko chciał się zorientować jakie ma możliwości, aby wyjść przedterminowo z aresztu. Powód wniósł skargę do Okręgowej Rady Adwokackiej, która zakończyła się oddaleniem skargi. Powód złożył również zawiadomienie o możliwości popełnienia przestępstwa przez pozwaną na Policję, a postępowanie zakończyło się odmową wszczęcia. Wniósł również subsydiarny akt oskarżenia, ale to postępowanie zakończyło się umorzeniem. Wszystkie postępowania dotyczyły rzekomo zawartej umowy.

Dowód: przesłuchanie pozwanej k. 135-136.

W dniu 1 lutego 2012 r. pozwana rozpoczęła prowadzenie działalności gospodarczej w formie kancelarii adwokackiej.

Dowód: zaświadczenie z (...) k. 59.

Wyrokiem zaocznym z dnia 21 października 2013 r. Sąd Rejonowy Katowice-Wschód w Katowicach wydanym w sprawie o sygn. akt (...) w sprawie z powództwa M. Ł. przeciwko M. K. o zapłatę zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 400,00 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 6 grudnia 2010 r. do dnia zapłaty, kwotę 30,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu i nadal wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności. Wykonalność wyroku nie została wstrzymana. W dniu 25 lutego 2014 r. pozwana dokonała wpłaty kwoty 510,10 zł na konto pozwanego tytułem należności zasądzonych wyrokiem zaocznym wydanym w sprawie o sygn.(...) Postanowieniem z dnia 26 listopada 2014 r. Sąd Rejonowy (...)WK.wydanym w sprawie o sygn. (...)wobec cofnięcia powództwa przez pozwanego pismem z dnia 1 października 2014 r. umorzył postępowanie.

Dowód: wyrok zaoczny k. 98 , zestawienie operacji k. 99, postanowienie k. 101-102.

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie dołączonych do akt sprawy dokumentów przedłożonych w odpisach, a także postawą poczynionych ustaleń faktycznych były dowód z przesłuchania pozwanej, która w sposób rzeczowy przedstawiła relacje między stronami. Powód nie wniósł o przesłuchanie w charakterze strony a wnioskował o doprowadzenie z Zakładu Karnego na rozprawę w celu zadania pytań pozwanej. Ponadto powód cofnął dowód z zeznań świadka M. P. , oraz akt Prokuratury Rejonowej K.-Zachód w K. sygn. (...)i akt tut. Sądu sygn.(...), które to dowody Sąd pominął.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Powód domagał się od pozwanej zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych oraz poniesionych strat majątkowych poprzez utratę świadczeń z MOPS.

Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Ciężar dowodu pozostaje w ścisłym związku z problematyką procesową dowodów. Instytucja ta spełnia dwie zasadnicze funkcje. Po pierwsze dynamizuje postępowanie dowodowe w systemie obowiązywania zasady sporności (kontradiktoryjności) w procesie. Po drugie określa wynik merytoryczny sporu (sprawy) w sytuacji krytycznej, gdy strona nie udowodni faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Przepis art. 6 k.c. jest w istocie normą decyzyjną w tym znaczeniu, że przesądza on w określonych sytuacjach o sposobie wyrokowania sądu w postaci oddalenia powództwa.

W myśl art. 232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

Odnosząc się do żądania w zakresie poniesionych przez powoda strat majątkowych w związku z utraconym zasiłkiem z MOPS stwierdzić należy, że powód nie wykazał okoliczności związanych z tym świadczeniem. Twierdzenie o fakcie nie stanowi dowodu a powód nie przedstawił żadnego dowodu który potwierdziłby że przysługiwało mu uprawnienie do otrzymania zasiłku z MOPS, długości okresu za jaki miałby otrzymywać ten zasiłek, ani nie wykazał wysokości ewentualnego zasiłku. W tym zakresie powód w pismach procesowych zajmował zresztą sprzeczne stanowiska, gdyż raz twierdził że kwota ta wynosiła 630 zł za okres sześciu miesięcy a w innym piśmie wskazywał że kwota ta za ten okres wynosi 1.200 zł a w treści pozwu wskazał na łączną kwotę 683 zł. Taka rozbieżność stanowiska powoda wskazuje iż oświadczenia powoda w tym zakresie nie są wiarygodne i nie zasługują na uwzględnienie.

W zakresie naruszenia dóbr osobistych powód stwierdził, że owo naruszenie polegało na lekceważeniu powoda przez pozwaną, na okłamywaniu i oszukiwaniu powoda.

Zgodnie z powszechnie akceptowanym stanowiskiem, dobra osobiste to pewne wartości niematerialne łączące się ściśle z jednostką ludzką. W myśl art. 23 k.c. dobra osobiste człowieka, jak w szczególności m.in. zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia pozostają pod ochroną prawa cywilnego niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach. Powołany przepis nie stanowi zamkniętego katalogu tych dóbr, a zatem oprócz przykładowo wskazanych dóbr osobistych istnieją także inne, z których każde zasługuje na ochronę. Poza tym sfera dóbr osobistych ulega cały czas rozwojowi oraz przekształceniom. Z istoty zmienności katalogu dóbr osobistych wynika bowiem, że wraz ze zmianą stosunków społecznych mogą pojawiać się i zniknąć pewne dobra osobiste podlegające ochronie. Określone wartości mają jednak tak duże znaczenie, że tradycyjnie zalicza się je do kategorii dóbr osobistych.

Z art. 23 k.c. i art. 24 k.c. wynika, iż ochrona dóbr osobistych może być realizowana za pomocą różnych środków, które mogą mieć zarówno charakter niemajątkowy, jak i majątkowy. Ochrona taka przysługuje przed bezprawnym naruszeniem dobra osobistego, rozumianym jako zachowanie sprzeczne z normami prawa lub zasadami współżycia społecznego. Zarazem art. 448 k.c. stanowi, iż w razie naruszenia dobra osobistego, Sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia.

Powołane powyżej przepisy stanowią, jakie przesłanki muszą być spełnione, aby doszło do udzielenia ochrony prawnej dóbr osobistych. Przesłanki te obejmują istnienie dobra chronionego prawem, naruszenie (lub przynajmniej zagrożenie naruszeniem) danego dobra oraz bezprawność działań naruszających. Oczywiście dla zasadności zgłoszonych roszczeń wymagane jest również na zasadach ogólnych (art. 361 § 1 k.c.) istnienie związku przyczynowego

między zdarzeniem naruszającym dobro osobiste, a tym naruszeniem i powstałą u strony powodowej szkodą niemajątkową (krzywdą).

W niniejszej sprawie powód wskazał, że poczuł się zlekceważony przez pozwaną, która okłamała go co do możliwości reprezentowania go w postępowaniu o odroczenie wykonania kary pozbawienia wolności. Można zatem uznać że w ocenie powoda doszło do naruszenia jego dobra osobistego jakim jest godność osobista która jest sferą osobowości która konkretyzuje się w poczuciu własnej wartości człowieka i oczekiwaniu szacunku ze strony innych ludzi. W ocenie Sądu powód nie wykazał jednak, że doszło do naruszenia tego dobra. Powód nie wykazał że miało miejsce zdarzenie w postaci zawarcia ustnej umowy pomiędzy stronami że pozwana nie mając stosowych uprawnień zobowiązała się do reprezentowania powoda w postępowaniu o odroczenie wykonania kary pozbawienia wolności. Pozwany nie dowiódł nawet okoliczności na którą się powołuje a mianowicie że doszło w tamtym czasie do zarządzenia wykonania kary pozbawienia wolności i osadzenia go w zakładzie karnym a okoliczność tę pozwana kwestionowała. Bezzasadnie również powód twierdzi, że gdyby taki wniosek został złożony to na pewno zostałby rozpoznany przez Sąd pozytywnie gdyż nie miał żadnych kompetencji do formułowania takich wniosków. Powód celem wykazania, że doszło do zawarcia umowy pomiędzy stronami a pozwana podjęła się reprezentowania powoda przedłożył wyrok zaoczny Sądu Rejonowego (...)w K., zestawieniem operacji na swoim koncie bankowym i postanowienie Sądu Rejonowego (...)w K. o umorzeniu postępowania. Dowody te nie dają podstaw do wnioskowania, iż strony łączyła umowa we wskazanym przez powoda zakresie. Powyższe orzeczenia Sądu dotyczą kwoty 400 zł a powód wnosząc pozew do Sądu w treści uzasadnienia wyraźnie stwierdził, że miał wręczyć pozwanej w związku z zawartą umową honorarium w kwocie 680 zł. Ponadto pozwana stwierdziła, czemu powód nie zaprzeczył, że były prowadzone wobec niej w związku z rzekomo zawartą umową z inicjatywy powoda postępowania w Prokuraturze, w Sądzie i przed Okręgową Radą Adwokacką ale żadne z tych postępowania nie potwierdziło bezprawności działania pozwanej. Pozwana przyznała, że udzielała powodowi nieodpłatnych porad prawnych w zakresie odroczenia wykonania kary pozbawienia wolności nie zobowiązując się do podejmowania w imieniu powoda żadnych czynności prawnych w tym zakresie a zatem brak jest podstaw do uznania, że na skutek braku działań pozwanej doszło do jego przedwczesnego osadzenia w jednostce penitencjarnej a działania pozwanej były bezprawne. Skoro nie doszło do wykazania powyższej okoliczności nie może wywodzić że doszło do naruszenia dóbr osobistych powoda.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd oddalił powództwo o czy orzekł w pkt 1 sentencji wyroku.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów procesu wydano w oparciu o treść art. 98 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sporu nakazującą konieczność zwrotu przez przegrywającego stronie wygrywającej kosztów, jakie wygrywający poniósł dla celowego dochodzenia swoich praw i celowej obrony, zasądając od powoda na rzecz pozwanej kwotę 600 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego o czym orzeczono w pkt 2 sentencji wyroku.

Na mocy art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Sąd nakazał pobrać od powoda kwotę 291,94 zł tytułem nieuiszczonych kosztów postępowania, na które złożyły się: kwota 200 zł tytułem opłaty sądowej, oraz kwota 91,94 zł tytułem należności za konwojowanie o czym Sąd orzekł w pkt 3 sentencji wyroku.